



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Oliverii Florentii Waterloop Congreg. Oratorii B. Mariae
Aspricol. Presbyteri Monita Spiritvalia Et Moralia
Tetrastichis distincta**

Waterloop, Oliverius F.

Antverpiae, 1657

Titulus V. Superbia, Humilitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9689

Dant larga valles pascua;
Dant parca colles gramina:
Sapit modesta mens satis;
Parum, superba, vel nihil.

Arista vacua effert caput:
Arista granorum gravis,
Submittit. Hòc minùs tibi
Confide, quò plus possides.

Arista inanis stat, caput
Erecta; curva est plenior:
Inane sic ovum natat;
Plenum sub undâ desidet.

Sublata frons, oculus vagus,
Vox tinnula, arrogantia
Virus latentis indicant:
Vas quod vacat, tinnit magis.

Tibi quando confides nimis,
Falles frequenter ceteros,
Te semper : illis & tibi,
Tui timore consule.

Novissimo sede loco,
Paratus aut mori aut pati;
Hinc vera læto pectori
Pax atque libertas erit.

Superbia, Humilitas.

1. **C**Or mite, fastus nescium,
Inter pares & supbares,
Deposcit ultimas sibi,
Primasque defert alteri.

Comes ruina superbia:
Homines ad astra subvehit
Mens mitis : hæc faciet tui
Te sola voti compotem.

Modulo modesto te & tua
Metire: nec temerè altius
Ausis cacumen scandere,
E quo ruendum sit tibi.

Scalis in altum putridis
Qui scandis, hoc audacia
Te divitem facto probas,
Sed pauperem prudentia.

Præceps in exitium ruit,
Quisquis superbus ambulat:
Ad astra vir sui memor
Benignitate tollitur.

Quò te feres hodie altiùs,
Gravior ruina hòc cras erit:
Delapsa ab alto pondera
Celeriter in præceps eunt.

Se quidquid altè sustulit,
Occasui est occasio:
Quercus ruentis quilibet
Præcisa ligna colligit.

Quò se quis arrogantius
Effert, eò mox fœdiùs
Devolvitur : levis asseclam
Lactantia Nemesin time.

Quod altiùs sese extulit,
Putat propinquum lapsui:
Servetur ut felicitas,
Felicitate alià est opus.

Non

Non te propinqui gurgitis
Terret vorago? firmius
Quò stare te reris, cave,
Eò profundius rues.

2. Te despice inspectum probè.
Dic: Ecquid expectas DEUS
A me malo, præter malum,
Ni me tuâ sanes manu?

Te nosce. Dic humilis DEO:
Cor hoc vide: piger est ager;
Si non rigarit hunc tuâ
Ros gratiæ, lolium metes.

Abest, ubi adsunt lacrymæ,
Superba pollicitatio:
Sed lacrymas nescit, sui
Infana confidentia.

Apostolorum Principem
Fiducia in præceptis dedit.
Gallo canente flet Petrus:
En lacrymas cantus parit.

Virtute, ais, non sanguine
Niti decet. Sed hoc nota:
CHRISTI decet te Sanguine,
Virtute non niti tuâ.

Tu si boni quid feceris,
Ego si mali quid fugero;
Dicemus ambo consciï,
Nos servi inutiles sumus.

Dic: Servulus sum inutilis;
Factum quod à me oportuit,
Rite exequi pro viribus
Conatus, haud feci satis.

Si nil habes facti hactenus
Factum voluntas suppleat:
Hanc te volente si DEUS
Gubernet, effectum dabit.

3. Oculus DEI non fallitur.
Quantum ille te videt oculus,
Tu tantus es; nil amplius.
Attende tibi: DEUS videt.

Tibi displicere non placet?
Placere displiceat tibi.
Vtrumque si pariter placet;
Tibi nec places, nec displices.

Si magna vis per nomina
Major videri, aut maximus;
Sic vive, ut ex vero queas
Audire servus omnium.

Ne mentis inflat te tumor;
Lacerâ lacernâ & squallidâ
Ornatus, abjectis tere
Vtramque muniis manum.

Sinister œconomus comes,
Pinguis canistri bajulus,
Plebis cachinnus, per forum
Cælo verendus, ambula.

4. Facilia, celsa, suavia,
Majora, plura respue:
Molèsta, vilia, aspera,
Minora quære, vel nihil.

Ruina virtutum omnium
Et pestis, est jactantia.
Te quando laudas, limites
Veri & decori transilis.

Suffene, cur tanti facis
 Quod esse jactitas tuum?
 Magni seipsum qui facit,
 Magni facit quod est suum.

In anthe Narcissus suam
 Spectare pulchritudinem
 Dum quærit, amittit: velit
 Talpâ fuisse cæcior.

5. Vetus querela: Proprio
 Ex ore laus sordet. Vide
 Ne culpa sit major tibi,
 Ex ore culpa proprio.

Modestus effari timet,
 Quod clanculò facit bonum:
 Quo dignus es cognomine,
 Qui faris id, quod non facis?

Plus dicis, & facis minus?
 Sic te esse, quod non es, facis.
 Par dicis, & facis bonum?
 Modestix damnum facis.

Tantum facis, quantum potes:
 Hoc dicis; & nos credimus.
 Atqui potes plus quam licet;
 Plus ergo quam licet, facis.

Verbis in ore splendidis,
 Operis rei que inanibus,
 Ne fide: publicum probrum
 Citò fit, superbi gloria.

Te moribus monstra bonis,
 Non ore, sed præstantiâ:
 Manus peritæ, & editis
 Pictor tabellis se probat.

Nec ulla vultui fides,
 Nec extimo apparatus:
 Non larva verborum virum,
 Sed facta virtutem probant.

Spirare cessa grandia,
 Aurasque voce tundere:
 Vim Solis ex motu vides;
 Benè acta virtutem probant.

6. Amor verecundus tui
 Silebit id quod est tuum;
 Aliena laudabis parum.
 Cave fictionem; fac fidem.

Re sat semel gestâ benè
 Tumere noli sed time:
 Majora damna, minoribus
 Vicina sæpè sunt lucris.

Cave insolescas, res tibi
 Secunda quando riserit:
 Est rarus, arrogantix
 Qui fugerit pœnam suæ.

7. Sententiam audi plurium.
 Solus sapi? frustra sapi.
 Opinio una, plurium
 Opinione vincitur.

Ne plurium sententiam
 Vnus superbe spreveris;
 Ne, cum probaris neminem,
 Nemo vicissim te prober.

Quæ mentis est perversitas,
 Probata nolle credere?
 Nondum probata, per novam
 Superbiam, præsumere?

8. Lauda

8. Lauda alterum, cùm noveris; Vis scire, meque interrogas,
Veritus ruborem, si ruat: De te quid orbis sentiat?
At ne ad tuas laudes tume, Es, quidquid orbis sentiat,
Quibus esse te scis imparem. Opinionum servulus.

Citò neminem laudaveris; Inanis aura gloriæ
Citò neminem culpaveris. Vt omnis est radix mali,
Nihil, negaturus, pete; Sic omnis est pestis boni,
Nihil, petiturus, nega. Hominis ruina, hostis DEI.

Est omnis ebrietas nocens, Est præpotens & pertinax
Seu sicca, seu fit humida: Motus, cupido gloriæ:
Solet hæc placere nemini; Hoc exuèris omnium
Sed illa sæpè plus nocet. Affectuum novissimo.

Amore bino vinceris, Hunc ut retundas, arietes
Tui, atque vini: sed tui Tot atque tales admove,
Inanis æstimatio, Menses ut intra pauculos
Est morbus insanabilis. Exsibilatus gaudeas.

Tui quid æstimatio? Nonnemo si te in circulis
Est mater ignorantia, Traducit, aut ridet; DEI
Pudoris ac periculi, Memor æmulusque, injuriis
Mendaciique filia. Adplaudet tranquillus tuis.

Tui quid improbatio? Te pauperem & miserum vide,
Est lucis & sapientiæ, Talemque te palàm voca;
Honoris & meriti parens; Idque audienti credulo
Est veritatis filia. Latere quòd persuaseris.

9. Laus vera radices agit; 10. O quisquis umbellam tui
Repentè ficta corruunt: Honoris, umbellam vocas,
Virtutis expers gloria, Spernisque, quot semel simul
Ceu flos in herbà, concidit. De te refers victorias!

Humana de te opinio, Ventosa si te gloria
Sparsi que fama nominis, Habet anxium, variabili
Sunt fumus, aura, vanitas, Pendebis actus flamine:
Et umbra, & umbræ somnium. Cùm stare te credes, cades.

Quos occupavit gloriae
 Agitque transversum sitis,
 Aut cura ventris; nil boni
 Veri vident, nec audiunt.

Quid est inanis gloria?
 Est vanus aurium tumor,
 Qui lapsus in cordis specum,
 Ab ore vano subsilit.

Est fumus, orbis gloria;
 Est pulvis Euro; est ignibus
 Nix: una solus fit tua
 Et sola, IESUS, gloria.

Est vera res, quod corpus est;
 Est umbra corporis nihil:
 Sic pulchra virtus, vera res;
 Nil, ejus umbra, gloria.

Rem quære, virtutem: fuge
 Virtutis umbram, gloriam:
 Hominis quis esse rem putet,
 Cum nominis sit, gloria?

Qui lucis audis filius,
 Sectaris umbras? Desine:
 Lux ipsa veri non satis
 Dat lucis, umbrarum nimis.

Germana lux veri later;
 Expressa lex later boni:
 Nos lucis, & legis vice,
 Umbrâ utriusque ducimur.

11. Cerebri character est levis,
 Gaudere plausu, & nominis
 Inanis umbrâ: lacrymas
 Quisquis fugis, fumum fuge.

Captare fumum, lacrymas
 Ciere qui volet, potest.
 Gaudere ne tumo velis,
 Nisi ante lacrymas ames.

Gaudésne fumo? lacrymas
 Amas: inanis nominis
 Amor necandi te tenet?
 Hoc peste pejus oderis.

Virtutis expers, nutibus
 Verbisque jacta glorias:
 Majore sed fumo time
 Perire, fumi venditor.

12. De te cave mortalium
 Sentire sensu: decipit
 Multos adulatoria
 Fallaxque vulgi opinio.

Sapientis animo quod sapit,
 Pectus supinum nauseat:
 Ægro palato plus sapit
 Plebeja fex, opinio.

Opinionum sordibus
 Onusta mens; profuga est sui:
 Dum cuncta captat, nil capit;
 Nec se, nec extra se videt.

Est terra gemmarum parens,
 Parensque florum: quis pares
 Genere sorores, impares
 Facit esse pretio? Opinio.

13. Laus vana, mentes subdolâ
 Inescat arte simplices:
 Vigila; caveto ne tuam
 Hæc esca transversum ferat.

Te quando stultus incipit
Laudare, sis superbior.
Te nemo laudet, qui sapit:
Quare? superbus es satis.

Qui laude blandulâ tuas
Demulcet aures, rem facit
Vulpes suam: vult credulum
Hac arte pectus fallere.

Laudaris; & cùm sis nihil,
Laudem esse non censes nihil.
Ruet ruinâ temporis,
Quam stare credis gloriam.

Si gloriosi nominis
Laude insolenter uteris,
Time sequacem infamiam:
Brevis est superbi gloria.

Qui laude sublatus novâ
Tumes, & ambitu petis.
Majora; spera insanix
Palâm tuæ pœnas dare.

Captare quæ plausum solet,
Est stulta gloriatio:
Namque illa, cùm mollissimè
Punitur, irrisum merit.

14. Laudare non potest bonos,
Qui moribus vivit malis:
Namque improbo viro probus
Videtur esse pessimus.

Nemo improbos laudat probus.
Laudas malignos? in parem
Vidêris ingressus viam:
Quod approbas, facis malum.

Damnare noli clanculò,
Quod antè laudaris palâm:
Levitatis est index suæ,
Qui, quod probavit, improbat.

Ne parciùs laudes, tace:
Silentio qui se negat.
Sat posse laudis dicere,
Dixisse censetur satis.

Laudare nolis alterum,
Vt ille te, laudis memor,
Laudet vicissim, & prædicet:
Sic mutuum muli scabunt.

Aufert amor laudi fidem.
Solet esse cæcus calculus
Amantis: id quod plus amas,
Laudando commendas tibi.

15. Obnoxia est jactantiæ
Mens famæ avara: nominis
Laudumque si fumos fitis,
Tibi esse dices, quod deest.

Famam parantis rarus est
Felix labor: sed rarior
Tuentis est felicitas.
Est gloriæ custos DEUS.

Est magna cura nominis,
Iactura famæ: quærere
Vbique famam, est nominis
Famæque fructum perdere.

Vocis DEI auditor rudis,
Noli eruditi pectoris
Captare famam. Sustine:
Est fama sera, seria.

Captare

Captare si famam studes,
Tua dicta ad unguem, factaque
Specta; ut loquaris quod decet,
Et cuius haud pigeat, agas.

Famam bonis factis eme,
Tibi illa sponte ferviet,
Humeris geret; te ad ardua
Nec annuentem provehet.

Opibus nitorem nominis
Præpone prudens, & volens.
Malis egenus & bonus
Audire, quàm dives malus.

Cave boni, time optimi
Decoctor esse nominis;
Ne defuisse sit probro,
Cœpisse quod laudi fuit.

Iactura magna temporis;
Iactura honoris maxima:
Ibi vita mortis instar est,
Vbi nulla vitæ dignitas.

Vt gloriam parias tuis,
Bonum tibi nomen para:
Tuis laboras posteris,
Dum nomini studes bono.

Benefacta fac, ut sint tuæ
Augmenta vitæ: vivere
In posterorum mentibus
Et ore, non finit mori.

Probus videri negligere;
Stude esse. Famam nec nimis
Ama, nec omnem. Simiam
Dici leonem, quid juvat?

Student videri plurimi,
Pauci esse, iusti. Opinio
Vbi regnat, unà vanitas:
Hac stante, veritas jacet.

Nolis videri; sis probus,
Piusque: qui simulat, sui
Persona & umbra est. Tu stude
Esse; & videri negligere.

16. Cicuta flore blandior
Arridet; at mortem tegit:
Virtutis umbrâ, & aureo
Vitia induuntur pallio.

Fles, & gemis, vix exuli
Patere virtuti locum?
Tu candidâ tantò magis
Nitere mente nitere.

Virtutis eheu præmia
Hoc sæculo vitium capit:
Pœnasque culpæ debitas
Creberrimè virtus luit.

Sic vivitur: locum, & gradum
Virtutis heu vitium tenet;
Vitiòque virtus vertitur:
Hinc vera virtus rarior.

Vitium est ubique carius;
Virtus ubique rarior.
Cur ergo vulgò dicitur;
Hoc rarius, quod carius?

Melioribus tibi blandiens
Cave tua extenuas mala:
Nec sordidum, parcum voces;
Cautumve, prudentem putes.

Sapien-

Sapientis haud debes viri
Culpare corpus debile;
Nec in levis cerebri viro,
Laudare robur corporis.

Facies pudica, nemini
Turpis videri debeat;
Nec ullus ulli, nec tibi
Meretricius placeat decor.

Fuit tributa sæpiùs
Maturitati tarditas:
Sic languor & dilatio
Adscripta providentiæ.

Se providum timidus putat;
Parcum vocat se fordidus:
Amas videri serius,
Cum maximè nugas agis.

Torporem, & indolis tuæ
Ineruditam ignaviam,
Ne lingua adulatrix tuæ
Patientiæ tribuat, cave.

Quæ multa captando capis,
Satagentiæ tribuis tuæ:
At curiosæ plus satis
Est pompa mentis improba.

Nolim tibi tua omnia
Placere: servabis tamen
Hunc diligentia modum,
Tibi ut semel facias satis.

17. Peribit instar somnii
Superba cogitatio,
Quæ te, tui immemorem & DEI,
Rationis orbat lumine.

Quid casta, inepta, inania
Animo volutas? Sic placet
Puerilis error, ut leve
Putes malum, te fallere?

Tam dulce sit tuâ tibi
Opinione illudere,
Ut somnii deliria,
Vera esse regna censeas?

Doliture, præter lacrymas
Quid polliceri audes tibi?
Abiture, quid frustra cupis?
Moriture, quem temet facis?

Quid profutura mortuo
Tibi fama? quid vivo? nisi
Te forsan, ut famæ imparem,
Pudeat parati nominis.

Si gloriæ fulgor placet;
Stude perenni: quæ breves
Præfens ad horas promicat,
Ludit sequaces, & fugit.

18. Modestiâ te nobili
Demitte: laudis nil age
Amore; nil laudis metu
Honestè agendum negligè.

Quæ recta vel semel facis,
Optasque nota nemini,
Meliora sunt, quàm quæ egeris
Amans videri millies.

Modestiæ plus unciam,
Quàm pondo laudis, aestima:
Honoris omnis, omnium
Cor mite laudum fit capax.

O

Nil

Nil laudis humanæ metu
Omitte dignum gloriâ:
Cur laudis id vites metu,
Quod laudis ergô non facis?

Comitem boni quid gloriam
Operis fugis? ducem fuge:
Est vana laus, quâ duceris;
Est vera, virtutis comes

Est umbra corpori comes;
Virtutis umbra est gloria:
Sed hujus umbræ lumine
Fit umbra Solis claritas.

19. Ne te, cave, antè jactites,
Quàm sit tua in portu ratis:
Periere sæpè plurimi,
Tuto propinqui littori.

Plures & acti turbine,
Vado appulere. Tu citò
Iniquiorem nemini
Sortem exprobra; dubius tui.

Lauda ante mortem parciùs:
Viventis est incerta laus;
De singulis sententiam
Fert ultimus vitæ dies.

Incertus est rerum exitus.
Paritura quid sequens dies
Sit, nemo novit: ne tibi,
Tuum ante funus, credito.

Diffide, donec ultima
Recludat & tribuat dies,
Sortem cuique debitam:
Mortalibus tutum nihil.

20. Pudeat tumoris: quidquid es,
Habésve, largitur DEUS.
Te, victum, amictum, gratiam,
Et gloriam debes DEO.

Nil audeas quod sit tuum
Probare, quod non Numini
Modestus acceptum feras,
Viriq̄ue laudarint probi.

Quid sis, & unde sis, vide;
Quas res, & à quo, aut cur habes;
A quo tu, & istæ pendeant:
Superbus esse defines.

Vis esse non inutilis?
Solius optimi DEI,
Cui creatus es, stude
Augere ubique gloriam.

Pro vanitate gloriæ
Nil scribe, nil lege, nil age:
Lege, scribe cuncta, age omnia,
Pro veritatis gloriâ.

Te militasse pœnitet
Sub vanitate gloriæ?
Nunc militare te juvet
Sub veritatis gloriâ.

Tibi labor, haud fuit labor
Pro vanitate gloriæ:
Quis nunc erit labor, labor
Pro veritatis gloriâ?

Tot antè par laboribus
Pro vanitate gloriæ,
Te pluribus præbe parem
Pro veritatis gloria.

Con-

Confert alumno gloriam
Meritumque virtus: dat DEUS
Tibi meritum; tu gloriam
Si das DEO, lucrum facis.

In te mihi solo DEUS
Sit una gloriatio:
In te, & tibi, fiam nihil,
Vt tu mihi sis omnia.

Amore CHRISTI, odio tui
Vbi te abnegaris, & tua;
Se rarior tibi offeret
Inanis umbra gloriae.

21. Sapientiae fons & caput
Est spiritalis humilitas:
Hanc ut doceret maximus,
Est parvulus factus, DEUS.

Via recta, certa veritas,
Et vita, FILIUS DEI,
Humili magister in schola
Formavit electum genus.

Vitam, atque morte, moribus,
Opere, atque verbo, nil nisi
Animi modesti, subditi,
Et mitis exemplar fuit.

Te de beatorum aureo
Vt sentias fore numero,
Relicta per vestigia
Humilis Tonantis ambula.

Pes est honoris humilitas:
Tibi surget hoc fundamine
Virtutis omnis sanctitas,
Veræque culmen gloriae.

Intelligentiae jubar
Superbiae abscondit tumor;
Fons & parens sapientiae
Sublimioris, humilitas.

Humili oculo Sapientia
Se monstrat; elatum latet:
Sapientia elatos latet;
Latet superbos veritas.

Virtutis omnis vinculum,
Fulcrumque habe modestiam:
DEUS superbum destruit,
Inopemque ditat spiritu.

Mites benigno lumine
Mentes videt clemens DEUS:
Sed turgidos mortalium
Calcere factus assolet.

Vt magnus in te sit DEUS,
Opta esse parvus, aut nihil:
Crevere de nihilo omnia,
Quae monstrat orbis maxima.

Summum futurum quidquid est,
Id omne ab imo nascitur:
Quidquid vides nunc maximum,
Id antea minimum fuit.

Mentes quid exiguas vocas,
Magnasve? solus est DEUS:
Mens magna: sed parvas amat
Habitare, quas nutu regat.

Cumulare virtutes nequit
Elata mens; par est ei,
Qui, quem manu gestat, vagæ
Committit auræ pulverem.

22. Ama esse mitis, & pius:
Telluris & Cæli bona
Mites manent; sunt mitibus
Delata scepra mentibus.

Si cælitum vitam sequi
Tranquillus optas; infimo
Positus loco, nec alterum,
Nec altiozem cogita.

Quos VIRGINIS-MATRIS favor
Mites facit, castos facit.
Habitare vix unam solent
Superbus & castus domum.

Quò totus in tuum nihil
Profundiùs descenderis,
Hòc inde scandes altiùs:
Novissimus, primas. feres.

23. Submissionis infimus
Fit pluris in Cælo gradus,
Quàm quidquid absq; illo, DEO
Te præstiturum cogitas.

Se quisquis infra ceteros
Humiliat, exaltabitur:
Qui se supra vel unicum
Exaltat, humiliabitur.

Haud errat ille, qui volens
Se sede in imâ continet:
At summa qui spe devorat,
Nondum fat aptus infimis.

Dum vivis exul, omnibus
Si te lubens submiseris,
Spera soluto corpore
Præstare posse ceteris.

Res monstruosa, muneris
Summo in gradu mens infima:
In sede quæ magnâ sedet
Pusilla virtus, fit minor.

Te, quando vives ultimâ
Abjectione abjectior,
Et altitudine altior;
Nec spes movebit, nec metus.

Time quod altum est: infimas
Sedes amat modestia:
Positus in alto, proximas
Superbiæ causas habet.

Animi humilis modestiam
Fac tanti, ut omni industriæ
Diffusus, omni Numinis
Te munere indignum putes.

Te nemo ridiculum putet,
Lubens deorsum quòd manes;
Sed altiora quòd petens,
Ad ima pronus laberis.

Mentis profunda simplicis
Demissio oblectat DEUM,
Et lata cordis caritas.
Humi jace: fratres juva.

Non ambitus te vanitas,
Sed vita tollat altior:
Hæc te beabit; sed tuo
Detrudet ista de loco.

Agnosce sic tuum nihil,
Vt non in hoc sistas gradum.
Perdes nihil, cum te tuo
Toti unies nihil DEO.

Pla.

Placuisse displiceat tibi:
Oculis deinceps nec tuis,
Nec corde, nec linguâ utere,
Sponso nisi ut placeas DEO.

Sis, mentis ex sententiâ,
Pufillus intus & foris:
Mundoque mortuus, DEUM
Amore nudo dilige.

Est ille pauper spiritu,
Quem nulla mundi res habet;
Cui nulla res, præter DEUM,
Nisi propter ipsummet, placet.

Est ille pauper spiritu,
Qui nudus affectu, rei
Ceu nil habens, habet omnia;
Hòc ditior, quò nudior.

24. Ex Angelo fecit bono
Nequissimum superbia.
A stirpe quî vocandus est?
Superbus, an superbia?

Est, quidquid error ventilet,
Se quisquis ignorat, miser:
Se nesciens, superbus est;
Superbiam nescit salus.

Animi fugis modestiam?
Fugis salutem: dissipat
Elata Numen pectora,
Humilesque salvat spiritu.

Superbia est indusium,
Quod si vel indueris semel,
DEI absque magno munere,
Magnaque vi, numquam exues.

Superbia est infania,
Quâ funditus mens prædita,
Nisi adjuvetur cælitus,
Nequibit hanc dimittere.

DEUS superbis (dura vox!)
Resistit: at, vox durior,
DEO superbus (ô pudor!)
Resistit, & placet sibi.

Cor à DEO superbia,
Morumque saltus, separat:
A peste tu tali procul
Recede, ut accedas DEO.

Ab arrogantia fuge:
Corrupta nos eò vocat
Natura, per quam turgidi
Vani que mortales sumus.

Quis vidit vnumquam lacrymis
Rifuque monstrum dignius,
Inope superbo? inepta res,
Res major humanâ fide.

Miseria cum superbiâ
Tecto sub uno victitant:
Dignum cachinno, vix fide
Monstru, nisi esset res frequens.

Hòc arrogantis amplius
Superbiæ virus nocet,
Quò publicè patet minus,
Latetque privatim magis.

25. Mirum, quòd humili sub pede
Non spina fiat è rosa,
Ceu pignus atque tessera
Augendæ in ævum gloria.

O 3

Mirum

Mirum, superbo sub pede
 Quod spina non fiat rosa,
 Levamen & solatium
 Augendi in æternum probri.

Pluma est tibi supra caput;
 Vtroque suber sub pede:
 Vtrumque numquid arguit,
 A capite te ad calcem levem?

26. Quisquis placet nimiùm sibi,
 Levitate fit nimiã gravis.
 Tibi nemo; solus, unicus
 Places tibi; tu nemini.

Qui se superbus, & sua
 Amat æstimatque, dignus est,
 Os cuius occupet stupor,
 Opusque castiget pudor.

Insignis est vecordiã,
 Aut mentis emotã nota,
 Quod te esse cum dicas nihil,
 Immensa de te sentias.

Oculo DEI si te vides,
 Pro verme, cinere, pulvere,
 Nihilove habes; teque omnibus
 Submittis, atque singulis.

Habitare tecum sic ama,
 Vt te nec extra quærites,
 Nec alta de te sentias,
 Nec arroges quidquam tibi.

Hæc sola quæ tuâ in manu
 Sunt, pertinere ad te putes;
 DEIque munus æstimañs,
 Minora transi cetera.

Agnoscis unde veneris;
 Vbi exul erres: patriã
 (Hæc inter exilii mala)
 Dilata suspiras bona.

Mentis salutem consciã,
 Dubiumque finem cogitas;
 Vnaque res facis duas,
 Calcas te, & exaltas DEUM.

O te beatum, qui hoc agis
 Vt liber ista pensites,
 Vitæque suspensum tuã
 Aliunde non habeas modum!

27. Miseria digna lacrymis!
 Pacem modesti pectoris
 Laudas, & ambis: nec tamen
 Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis!
 Perire cum scientiã
 Te posse credis: nec tamen
 Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis!
 Scis posse te miraculis
 Clarum, perire: nec tamen
 Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis!
 Cum verberatis artibus
 Te posse perdi: nec tamen
 Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis!
 Spirare te scis pendulum
 Sub ungue mortis: nec tamen
 Superbus esse desinis.

Miseria

Miseria digna lacrymis !
Humilis haberi, humilis mori
Amas, & optas : nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Palàm fateris, te boni
Nil ex te habere : nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Scis, si quod es, vel habes bonum,
DEI esse donum : nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Hostem superborum DEUM
Audis, legisque: nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Omnem superbo inutilem
Credis laborem : nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Crucem superbiæ parem
Nullam experiris: nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Scis, quàm superbum spes, metus,
Livorque vexet : nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Te criminis clamas reum
Dignum gehennâ : nec tamen
Superbus esse desinis.

Miseria digna lacrymis !
Dubitas bonorum de grege
Sis, an malorum : nec tamen
Superbus esse desinis.

28. Fastum superbi daemonis
Elide mentis subditæ
Modestiâ, & sacra tui
Retentione pectoris.

Cur sæpè moles regias
Rara incolit modestia ?
Quò sæpè surgunt altiùs
Muri, hòc magis mores ruunt.

Ædes superbas dum struis,
Pietatis Aram destruis ;
Fit, ut polo minantibus
Muris, solo mores ruant.

Amor proximi.

1. **A** Cceptus ut vivas DEO,
Hunc mente totâ dilige:
Te, propter ipsum ; proximum,
Vt alterum te, sic ama.

Lex est amoris lex DEI.
Amore dignus est DEUS,
Et propter ipsum proximus;
Sic te in DEO, & fratres ama.

Diligite, filioli mei,
Diligite vosmet invicem:
Diligite, filioli mei,
Diligite vosmet invicem.

Homi-